

дори и при слабата свѣтлина на звездитѣ. „Чуй!“ — шепне ми той и диша откжснато и тежко. Но азъ нечувамъ нищо. Наблизо, като черна стена се изправя гората, горе надъ нея небето е ясно, свѣтятъ звезди и, като бѣла пелена, надолу се спуща млѣчниятъ пѣтъ. Никакъвъ шумъ, никакъвъ гласъ. Но Попето пакъ ме хваща за лакета и шепне: „чуй!“ И наистина, имаше нѣщо: чувахъ тихъ, като-чели подземенъ, но странно нѣженъ шумъ, звънливъ, напѣвенъ, по-ясенъ, колкото повече го слушашъ, широкъ, далеченъ, струещъ се въ ритѣма на нѣкакво бодро и стихийно движение напредъ. Но всичко това бѣше тихо, както се свири подъ сурдинка, меко, приятно, като тиха сподавена речъ, като лекъ, сребъренъ смѣхъ. Една-две секунди азъ слушамъ изненаданъ, безъ да разбере какво е. После изведнѣжъ се досѣщамъ — шумѣше Места!

Много пѣти отпосле азъ имахъ случай да слушамъ тоя чуденъ шумъ и да се увѣря, че това бѣше една отъ най-прелестнитѣ тайни на тия бѣломорски нощи. Защото Места не шумѣше винаги тѣй, а само въ нѣкои особено тихи и топли нощи, и тогава мѣстнитѣ турци гадаеха по тоя шумъ за времето и за бждещето изобщо. На това мѣсто Места бѣше голѣма и хубава рѣка, разлѣна на повече отъ двеста метра, течеща срѣдъ пѣсъци, които вѣчно се мѣнѣха и срѣдъ гѣста мрежа отъ